



# באר יצחק

"ויקצוף משה על פקודי החיל שרי האלפים ושרי המאות הבאים מצבא המלחמה. ויאמר אליהם משה תחיתם כל נקבה" איתא בגמרא "כל אדם שכוּעס, אם חכם הוא חכמתו מסתלקת ממנו, מנין ? ממה, דכתיב "ויקצוף משה על פיקודי החיל", וכתיב "ויאמר אלעזר הכהן אל אנשי הצבא הבאים למלחמה זאת חקת התורה אשר ציוה ה' את משה וגו' ", מכלל דמשה איעלם מיניה". (פסחים סו:)

ביאר הגאון ר' חיים שמואלביץ על אף שודאי הצדק היה עם משה בכעסו עליהם על כך שהותירו בחיים דוקא את אלו שהחטיאום אעפ"כ נסתלקו ממנו הלכות גיעולי עכו"ם הא לך ראייה כי אין הבדל אם יש טעם הגון לכעס אם לאו, כעס תמיד מביא אחריו טעות שכן אין זה ענין לעונש וגמול כלל אלא מציאות ועובדה שכעס וחכמה מתנגדים זה לזה לפיכך "אם חכם הוא חכמתו מסתלקת"

"והרמות מופס לה" מואת אנשי המלחמה היוצאים לצבא אחד נפש מהמש המאות" צא ולמד כי יותר מתחייב האדם להפריש צדקה מנכסיו אשר השיגם בקלות מאשר נכסים אשר השיגם בקושי ובטרח שהרי אנשי הצבא לא התחייבו לתת כי אם אחד מחמש מאות ואלו מבני ישראל אשר לא השתתפו במלחמה נאמר "וממחצית בני ישראל תיקח אחוז אחד מן החמישים" עשר פעמים כפול מאנשי הצבא מפי החפץ חיים

"והנה קמותם תהות אבותיכם תרבות אנשים חטאים לספות עוד על חרון אף ה' אל ישראל" מה חומרה וסכנה מצא בבקשתם התמימה לכאורה עד שכ"כ חרה אפו עליהם ? אלא שעצם העובדה שבאה קבוצת אנשים ומבקשת לפרוש מן הצבור הרי זה כבר מקרר את הכלל וגורם נזק שלא יוכל לתקון ואף שיש סיבה טובה לדרישתם אבל עובדה היא שנפרצה פירצה בהסכמה הכללית ובאחדות המטרה של הציבור ואשר על כן חמור הוא המעשה הזה ואף שלא התכוונו אליו כלל אבל הקלקול כבר נעשה מפי רבי אליהו מאיר בלך

**הילת: מה הופך להיות רטוב בזמן שהוא מייבש? (השופה הנבוא שבווע הנא בעז"ה)**  
תשובת פרשת פנחס: איזו הלכה מהלכות תפילת העמידה משתנית בזמן הקורונה - נפסק בשו"ע (אור"ח סי' צ"ז סי"א) לא יגהק ולא יפהק (בתפילת העמידה) ואם צריך לפהק מתוך אונס יניח ידו על פיו שלא תראה פתיחתו-עד כאן. והיום בזמן הקורונה שיש מסיכה על הפה לא צריך לשים יד על הפה כי בין כה וכה הפה מכוסה.  
**בד"ה:** שני עובדים היו למוישה הגביר, יוסף וסטפן. באחד הימים, סטפן ויוסף הסתכסכו, ובלהט הוויכוח כינה סטפן את יוסף: 'קרנף'. כעבור שבוע, כשנגרעו הרוחות, הגיע יוסף והנחית סטירת לחי מצלצלת על פרצופו של סטפן. סטפן הנדהם הלך מיד להתלונן אצל מוישה הגביר, שקרא ליוסף לחדרו: "מדוע הרבצת לו ?", גער מוישה ביוסף בפנים חמורות סבר. "כי שבוע שעבר הוא קרא לי 'קרנף'", השיב לו יוסף. "אז למה הרבצת לו רק עכשיו ?" תמה מוישה. "כי", הסביר יוסף, "רק היום ח'צקל הראה לי בגן חיות, מה זה קרנף..."

**אנמליה, עיפות:** ברפואה הרגילה נוטלים ויטמין C המסייע לספיגת הסידן ויצירת כדורי דם אדומות ומחזק כלי הדם. וכן חומצה פולית המייצר חומצות גרעין וחלבון וכן כדוריות דם אדומות. ופועל טוב יותר עם ויטמין B – קומפלקס, B12, ויטמין C. וברפואה הטבעית הברזל מצוי בכמויות באגוזי פקן, בבורגול (גרעיני חיטה) ביצים, בשר בקר משומר, קרפיון, דלעת, חילבה, ובפרט במיץ גזר וכן מטהר הדם וכן הדבש מוזכר ומטהר את הדם, כפית או שתים ביום.  
(ספר רפואת שלימה מואת הרב יצחק פה"ה זצ"ל)  
לרפישת הספר יש לפנות למספר 052655652/3

עורך: יאיר אריאל  
בברכת שבת שלום

# איך קוראים לך? ומה זה אומר עליך?

אבי"ל

יו"מ

בעלת פשטות ועונה, בעלת תפיסה מהירה, ביישנית, מחושבת, פזרנית בממונה, אוהבת לסייע לזולת, בעלת מידות ונימוסים.

אות י' בתחילתו מרמז על צניעות ופשטות, אדם ביישן, בעל יראת שמים אמיתית אוהב שקט, אמין וישר, מרחם על הבריות.

## מדור פטנטים למטבח

**שמירת צבע בירקות:** כשמרתיחים תפוחי אדמה במים, או כרובית, כדאי להוסיף למי הבישול רבע לימון, כולל הקליפה. הוא ישמור אותם לבנים וימנע אפרוריות שבדרך כלל מתלווה לירקות לבנים לאחר ההרתחה.

## סיפור

זוג מהרובע הקטן בג'רבא הופיע בבית הדין של הרובע, כשהבעל נחוש בדעתו לפרק את חבילתו. הוא חרה על כך שאישתו פנתה לרבנים והתלוננה בפניהם כי הוא אינו מכבדה ואינו דואג לצרכיה. הדיינים שהבינו את הרקע למריבה, ניסו לדבר עם הבעל ברכות וקשות, אבל הוא עמד על שלו, ולא הסכים למחול על כבודו.

משראו שמדובר ב'אגוז קשה', הפנו אותם לרובע הגדול לבית דינו של הגאון הגדול **רבי רחמים חי חויתה הכהן** זצ"ל, מבני בניו של אהרן אוהב השלום ורודף השלום, אולי בפקחותו ואהבתו את השלום, יצליח במקום שלא הצליחו האחרים.

לאחר שתהה רבי חויתה על קנקנם, הבין כי אין באמת סיבה ממשית שיוריד עליהם המזבח דמעות מיותרות. האישה אשת חיל ובעלת מידות טובות, ורק קפדנותו של הבעל וגאוותו המרקיעה שחקים מסכנים את שלמות המשפחה.

ניסה הרב לדבר על ליבו של הבעל לוותר על דרישתו, ולהחזיר את שלום הבית על כנו, כשהוא מסביר כי חבל לו להפסיד אישה צדקנית כאישתו, אך דבריו נפלו על אוזניים ערלות.

בהבנתו העמוקה בנפש האדם, ירד רבי חויתה לנבכי נפשו של הבעל, ועמד על שורש העניין כי כבודו של הבעל חשוב בעיניו, עד שהוא מוכן למכור בעבורו את כל היקר לו, ולכן החל לחשוב על פתרון בכיוון הזה שלמען כבודו יהיה חשוב לו לשמור על שלום ביתו.

לאחר מחשבה, הבריק לפתע רעיון מקורי במוחו. למרות שהפעולה שהגה כללה הערמה ותחבולה, החליט כי במקרה מיוחד זה של שלום בית, שהקב"ה הסכים אפילו למחות את שמו, המטרה מקדשת את האמצעים.

לבעל ולאישה הורה לשוב למחרת בשעה תשע בבוקר לסידור הגט, ובנתיים קרא לפניו את אחד מענני העיר שהיה לבוש בלויי סחבות ופניו רעים. כשהגיע, ביקש ממנו: "מחר בתשע בבוקר תגיע לבית דין, ובשעה שנמצאים לפני פלוני ואישתו, תלחש באזני דבר מה. אני בתגובה אקים עליך קול זעקה, אך על תדאג, זה רק למראית עין... יש בכך תועלת גדולה, ואם תעשה כן, שכרך יהיה גדול בשמים". שאל אותו העני "מה אלחש?", אמר לו הרב: "לא חשוב, מה שתמצא תלחש...".

למחרת, הגיעו בני הזוג לבית הדין, ורבי חויתה החל לברר את שמותיהם לצורך כתיבת הגט. תוך כדי דברים, נכנס אותו עני כמוסכם, התקרב לרב, ועשה עצמו לוחש באוזנו.

מיד האדימו פניו של הרב, והוא קם וגירשו מהמקום בנייפה: "בושה וכלימה! אינך מתבייש?! איך עלתה על לבך מחשבה שכזו...!".

הבעל, נדהם לראות את הדיין כועס כך. המתין קמעא עד שינוח מזעפו, וניסה לברר בסקרנות מה חטא ומה פשע אותו עני מסכן, מה חרי האף הגדול הזה...

"עדיף שלא תדע..." עצרו רבי חויתה, ופנה להמשיך בכתיבת הגט. תשובה זו רק הגבירה את סקרנותו של האיש שבנתיים דעתו הוסחה מהגט כליל.

"זה קשור אלי?" ניסה לברר. הרב הנהן בראשו ואמר שוב "למה לך לדעת, אם תדע, תכעס הרבה יותר ממני... הזמן דוחק, בא נמשיך עם כתיבת הגט...".

כעת סקרנותו של הבעל טיפסה עד לתוכי אוזניו, והוא אמר לרב: "אם כך, כבודו לא יכתוב את הגט, בטרם יגלה לי מה לחש לו אותו העני".

העמיד הרב פנים כעוסות ואמר בזעם: "אין גבול לחוצפה ולעזות פנים! אותו העני שראה שבאתם להתגרש, לחש באוזני שאחר נתינת הגט, אשדך את אישתך בשבילו...". רבי חויתה לא נרגע והמשיך: "הוא אינו מתבייש! עדיין לא התגרשה, וכבר נתן בה את עיניו... אוי לה לאותה בושה, אוי לה לאותה כלימה!".

הבעל ההמום, שהפעם כבודו וגאוותו נפגעו מהכיוון ההפוך, ניתר ממקומו ואמר "וכי העני הבזוי הזה יקח את אישתי?! אני נשבע כבוד הרב, שבחיים שלי לא אגרש אותה...".

רבי חויתה ניצל את הזדמנות, ופתר במקום את הבעיה השורשית "אני מסכים לבטל את הגט, ובתנאי שמעתה ואילך תנהג בה כבוד ותדאג לכל צרכיה". האיש שעדיין היה סהרורי, הבטיח לרב כל מה שביקש, העיקר שאותו "בזוי" לא ישא את אישתו...

מאז, נהפך ליבו של הבעל לטובה על רעיתו, והשקט והשלום שבו לשרור בין בני הזוג.